

1. Ала је леп овај свет

Ала је леп
Овај свет,
Онде поток,
Овде цвет;
Тамо њива,
Овде сад,
Ено сунце,
Ево хлад!
Тамо Дунав,
Злата пун,
Онде трава,
Овде жбун,
Славуј песмом
љуља луг.
Ја га слушам
И мој друг.

2. Цицуљка

Није право, секо
само срчеш млеко,

А сирота цица,
то јој глад голица,

И она би хтела
тог напитка бела.

Теби даде мати,
ти ћеш Цици дати,

Да будете сити
и Цицуљка и ти..

3. Чигра и деца

Наша чигра
лепо игра,
ситно везе,
право стоји,
јер се боји.

У ње није
Божја душа,
она само
бич наш слуша.

Ал ми деца
боље знамо,
јер ми бича
не требамо,
наша душа
речи слуша.

Реците нам
то је здраво,
ићи ћемо
увек лепо,
стајаћемо
увек право.

4. Чупоглавац у кутији

Отворише кутијицу
Јањица и Ната,
коју им је са вашара
синоћ дон'о тата.

Из кутије искочио
чупоглавац мали.
Па је стао, ко да пита
Но! Што сте ме звали?

"Звали смо те да нам певаш"

хтеде рећи Јана,
хтеде рећи, ал не може
од тешка смејања.

А Ната би радо рекла
"Ја те нисам звала!"
ал од страха стисла јој се
та усташца мала.

5. Ћуран и врабац

По дворишту ћуран шеће,
ваздан пућка и блебеће,
главом вије, шири реп,
мисли: Боже, ал' сам леп!
Све се шири, све се мери,
кинђури се, кочопери,
али једно
зло га једи,
што га нико,

ал' баш нико,

и не гледи;

пси пролазе,

ал' не хају,

неће да га

ни залају!

Само један врабац клети

са тарабе доле слети

поред ћурка надувена

да му натре под нос рена!

Поче пред њим скакутати

па му поче цвркутати

"Залуд, стриче, дуваш, деваш,

не издува чега немаш!

Лепши соко него врана,

лепши паун од ћурана!"

6. Данаске се тек излегло

Данаске се тек излегло
па на љуске своје стало
гледају се радознано
једна другој огледало.

Па и једна ка и друга
цвркућући нешто тепа
"Хе, ако сам и ја така,
баш сам лепа!"

7. Деда и унук

Узо деда свог унука,
метно га на крило,
па уз гусле певао му
што је негда било.

Певао му српску славу

и српске јунаке,
певао му љуте битке,
муке свакојакe.

Деди око заблистало,
па сузу пролива,
и унуку своме рече
да гусле целива.

Дете гусле целивало,
онда пита живо
„Је ли, деда, зашто сам ја
те гусле целиво?“

„Ти не схваташ, Српче мало,
ми старији знамо.
Кад одрастеш, кад размислиш,
казће ти се само!“

8. Ђаче полетарче

Кад ујутро звоно звони
хајте, ђаци време је школи!
Мали Ђока сузе рони,
мали Ђока мајку моли:

"У школу бих, мајко мила,
сви су други отрчали!"
А мајка му лепо збори
"Немој сине, још си мали!".

Ал бадава, Ђока моли,
мале своје руке шири,
жеља му је школу видет,
макар само да завири.

А мајка се тихо смеши:
"Е па добро, а ти ходи!"
Од радости Ђока скаче,

у школу га мати води.

Пуна је школа добрих ђака,
А ђока се јавља свима,
учитељу руку љуби
учитељ га лепо прима.

Сад у школу иде Ђока,
а у школи само седи,
само слуша, само пази,
само мотри, само гледи.

Нема табле ни писаљке
још је мали за те ствари
око њега прави ђаци
а он само полетари.

Па у себи једнак мисли
дал ће скоро Бог му дати
да порасте, па да почне

читат, писат, рачунати!

9. Ђиха, ђиха, четири ноге

Ђиха, ђиха четири ноге
све четири круте.

Ђиха , ђиха ми идемо
на далеке путе.

Седло ми је од мараме,
узде од канапа,
а бич ми је од очевог
пребијеног штапа.

Хајде раго што си лења
зар те није срам,
ако нећеш ти да идеш
ја ћу цупкат сам.

10.Гашо, Гашо, тужан Гашо

Гашо, Гашо, тужан Гашо,

шта ће с тобом бити?

Гаша хтеде столар бити,

тежак му је сврдо.

После хтеде ковач бити,

гвожђе му је тврдо.

Он је хтео ткач бити,

кидају се конци,

и лончар је хтео бити,

ал' му смрде лонци.

Затим хтеде кројач бити,

ал' га игла боде.

Што год Гашан поче радит,

све натрашке оде!

Гашо, Гашо, лени Гашо,

шта ће с тобом бити?

Гашо, Гашо, тужан Гашо,

шта ће с тобом бити?

Гаша хтеде пекар бити,

вреле су му пећи,

Гаша хтеде месар бити,

ал' је тешко сећи.

Прохте му се чизмар бити,

ал' удара ћириш,

још и ратар хтеде бити,

ал' му смета кириш.

Тад ћурчија хтеде бити,

опет игла боде, -

што год Гашан поче радит',

све суноврат оде!

Гашо, Гашо, лени Гашо,

шта ће с тобом бити?

Гашо, Гашо, тужан Гашо,

шта ће с тобом бити?

Гаша ј' много започињо,
а ниједно не дочињо.
Е тако су лета прошла,
Гаши старост дошла.
Сад гладује и јауче,
плаче, виче, хуче:
"О младости, лепо доба,
лудо ли ти прође,
куку леле, тужан Гашо,
до чега ли дође!" -
Тешко сваком који не зна
рада ни заната,
гладовање, јадовање
нераду је плата.

11. Гушчар Лака

Ја сам гушчар Лака,
чувам крај врбака
од јутра до мрака

два пара гусака.

Ту је доста траве, ви'те
том се радујем.

Гуске су ми увек сите,
ал ја гладујем.

12.Хвалиша

Хвалио се хвалиша,
један дечко мали,
да он уме јахати
као хусар прави.

Сто је пута покушо
у животу своме,
јахао је на коњу,
то јест дрвеноме.

"Сад би смео посести
и Маркова Шарца",
Ал кад Шарца не има,
он ће посест јарца.

А јарац је жмиркао,
па је мирно засто,
пустио је узјахат
да види хусарство.

Носио је хвалишу
и тамо и амо
хвалиша се осврто
да ли га гледамо.

А кад јарац поскочи
баш ко парип прави,
наш се хусар сподоби
разјарен по трави.

13.Кад би...

Кад би јелен имо крила,
то би брза птица била.

Кад би лутка знала шити,
могла би ми шваља бити.

Кад би хлебац падо с неба,
свак би имо колко треба.

Кад би млеком текла Сава,
сир би био за бадава.

Кад би увек био мај,
пећима би био крај.

Кад би Дунав био врео,
свак би рибље чорбе јео.

Кад би... ал што не мож бити,
о том немој говорити!

14.Концерт

На овој је слици
једна вешта рука
нацртала мачке
целог комшилука,
како држе пробу
свог красног маука.

Витлају се чиле
од крова до крова,
раскидају санак
земаљских синова,
ту ти има разних
и чудних гласова.

Ту ти има скале,
триле свакојакe,
но, сачувај, Боже,
хармоније такe!
Али цртач мора бити
баш ђаволан прави,
јер ено пред мачке
још и ноте стави.

Тим је хтео на слику
шалу да намота,
ко, бајаги, мачке не би
умеле без нота!

15.Лисица и кокошка

"Па како сте, пријо,
моја драга коко?"
"Ево ве те, лијо,
дижем се високо."

"А где су вам мањи,
тако мили мени?"

"Не брин те се за њ'
добро су скривени."

"Хтела би видет само
јесу л' ћуди мирне,
а ми се већ знамо,
хуља ко их дирне!"

"Та баш зато, тето,
што се добро знамо,
правило нам свето
да се причувамо."

16.Мала песма

Мала деца, мала лађа, мало море,

мало једро и катарка над њом горе.

Мало ветра, мали вали, мала лука,
мала крма, мала мука, мала рука.

Све је мало, те изгледа као шала,
кад је тако, нек и песма буде мала.

17.Мали брата

Дочепо се мали брата
очевога сата,
а сат је од злата
па има и врата,
- ала је то лепо!

А на уво кад га метне,
тад се чује нека звука,
сат говори: тика-така!

Брата мисли: хоће млека.

- Ала је то мудро!

Залио га слатким млеком

неколико пути,

брата мисли: сат се најо

па сад зато ћути.

- Ал' се разумемо!

Сад су пуни оба двоје,

и сатић и брата,

оба двоје сада ћуте.

А кад дође тата,

- ал' ће бити гужве!

18.Мали Јова

Мали Јова једио се

што је тако мали,

попео се на столицу

па се, висок, хвали.

Једио се мали Јова
што нема бркова,
нагарио науснице:
"Сад сам чика Јова!"

Мали Јова силом хтеде
да је човек стари,
па метнуо преко носа
неке наочари.

Од кудеље направио
дугу седу браду,
а огрно дедин прслук
да га не познаду.

П' онда рече: "Поч ми дајте,
ви, који сте мали!"
А другови, кад видеше,

сви га исмејали.

Мали Јова покуњи се
од срама и стида,
а ево ти старог деде,
па му прслук скида:

"Доле, Јово, са столице,
скидај наочари,
утри брке, скини браду,
ти још ниси стари!

Свашта има своје време,
онда лепо личи,
што ј' од Бога коме дато,
нек се тиме дичи!"

19.Материна маза

Има дете у селу,
име му је Лаза,
ал га зову друкчије
материна маза.

Када сва деца устану,
он и онда спава,
кад му кажу Устани!
Њега боли глава".

Кад устане, не уме
да се сам обуче,
не сме да се умије,
иште воде вруће.

Кад га жуљи ципела,
он ципелу туче,
тад га рука заболи,

па онда јауче.

Кад му даду јабуку,
он би хтео шљива,
кад му пруже погачу,
онда би кољива.

Кад се мало огребе,
плаче и запева
"Јао, јао, помагај
изаће ми црева!"

Кад је суво, замеси
блата па се каља,
кад га мати покара,
легне па се ваља.

Кад му успу таране,
он би јео риба,
кад се риба наједе,

тад га "боли тиба".

Па га зато не зову
по имену Лаза,
већ јадно, жалосно
материна маза.

20.Медена маца

Ево опет прстић
свој из меда диже
вели мед је слађи
кад се с прста лиже!

Сад је текем медена
наша мала маца,
медени јој прстићи
медена усташца.

21.Ника

Ово вам је браца Ника!
Поглед му је намрштен
као у војника.

На глави му шеширина
ко у генерала,
о рамену виси му
трумбетица мала.

И био би браца Ника
свакој војсци дика, -
само, срце није му
као у војника.

Јер какав је јунак,
какво ми је срце то, -
да ко викне; „Ево миша!”

он би побего.

22.Пачија школа

Јесте л чули, кумо,
верујте, без шале,
отвара се школа
за пачиће мале.

Тако је и било,
верујте, без шале,
отворила с школа
за пачиће мале.

Сви пачићи дошли,
на скамијам стоје
стари патак метно
наочари своје.

Све их је уписо

у каталог, мале,
па их је прозиво,
верујте, без шале.

Па се онда шето
с озбиљношћу крутом
учио их, учио,
и књигом и прутом.

Учио их, учио
од среде до петка,
ал се нису одмакли
даље од почетка.

Није било успеха
учитељском труду,
цела мука његова
остаде залуду.

Ништа више не научи

пачурлија та,
него што је и пре знала
Га, га, га, га, га..

23.Песма о песни

Где је бола где је јада
песма блажи,

Где се клоне где се пада
песма снажи,

Где су људи добре ћуди
песма се ори,

Што не можеш друкчије рећи
песма збори.

Где утехе нема друге
песма стиже,

А где сумња све обори
песма диже.

Ено мајке код колевке
чеда тија,

Чедо спава
а мајка га
песмом њија..

Песма мири
лепше него цвеће мајско,

А што песма чеду жели
то је рајско.

24. Петао

Знате, децо, зашто сам
тако лак и прав,
знате л' зашт сам увек
вес'о, чио, здрав?

Зашт' и у старости
ја изгледам млад?
Ја не једем више
нег што исте глад.

Ја не једем јело
ни хладно ни врело
прса пупчим, широм,
а не стежем тело.

Ја не волим собна
ни кавезна мрака,
већ свежа ваздуха

и чистога зрака.

Рано лежем, нећу

ноћу да зазјавам

и никад ме сунце није

затекло да спавам.

25.Под амбрелом

Напољу је киша,

а малена Лела

у соби је својој

амбрел разапела.

Под амбрелом стоји,

па кроз прозор гледи.

Ето, тако с' ради

кад се амбрел штеди.

26. Позив у комендију

Јављамо ти ја и Мија
сутра биће комендија.
Нека дође коме прија
каламандарија.

У трумбету ја ћу свират,
кастор ће ми секундират.
Малог мопса већем уче
да скакуће кроз обруче.
Стевица ће памук јести
па из уста траке прести.
Анђелија биће дама
у дугачким хаљинама,
па ће играт на штулама.

Андрија ће бити деда,
брада ће му бити седа,
па ће да нам приповеда

о зеленом жапцу,
о црвеном врапцу.
Јоја ће се пајац звати,
он се уме преметати.

Крајцара се плаћа само,
пожури се док имамо
још седишта...

Лутка неће платит ништа.

27.Прекомерност

Једна кап би млека
муви доста била,
у њојзи се никад
не би удавила.

Ал лакоме муве

најрадије суну
у море од млека,
у музлицу пуну.

Ти, што немаш мере
у свом младом веку,
гледни муву што се
удади у млеку.

Да и млеко шкоди,
ко би рећи мого!
Ал отров је, веруј,
све што год је много.

28. Пријатељ пачића

То је онај Вића,
пријатељ пачића.
Он се с њима дружи,
он их хлебом служи.

Он је њина стража
од јутра до мрака;
Имена им даје:
"Буша", "Жуја", "Сврака".

Са њима се мучи
и око њих скаче -
зато ј' и сам често
прљав као паче.

29.Прљаве руке

Пре и после јела треба руке прати,
немој да те на то опомиње мати.

Прљавим рукама, загади се јело,
па се тако болест унесе у тело.

30.Први снег

Гледај само, гледај само
је л то шећер, мамо?
Није шећер, чедо моје,
то је хладно, ледено је.

Леден шећер! рече Лела.
Па то сам ја већем јела.
Хајд у собу, лудо мала!
И мати се насмејала.

31.Пура Моца

Ево, децо, то је онај Пура-Моца
што је већем трипут бежао од оца!
Лоластије лоле нема испод неба:
Појео је више батине нег хлеба.

У школу га дали, у школи је спаво.
А кад није спаво, боље да је спаво;
Скамлије је секо, ногама је лупо,
ил је муве хватао, па им крила чупо,
Кречио је перо, прописе је деро,
књиге није чувао, већ се њима грувао,
недељом је бежао од божија храма,
у порти се тукао са алваџијама.

Кад се већем много покрхало штапа
(а кол'ко је било, нема ни хесапа),
Тад учитељ рече:"Ено, синко, врата,
кад за школу ниси, учи бар заната!"

Хе, "занат је златан" (оном ком је мио),
али Моца није баш низашта био -
то јест он је био и кројач и брица,
али нигде дуже од пет недељица.
На посао се дури, а на зло се жури;
На батине свико као његов нико.

Који год га мајстор примио под крило,
тај је брзо рекао: "Аратос те било!"

Тако ј'сада посто од заната лола,
(отац му је свиснуо од туге и бола).
Скита се и луња, пролазе му дани -
жалосна му мајка што дембела храни!
Очи му подмукле, ка у какве звери,
тражи друштво лоше, да се коцкат може;
Савет ни да чује, већ лаже и псује.
Ох, сачувај боже, чисто не смем касти,
потраје ли тако, тај ће још и красти...

Њега је наслико један добри деда
да видите како бангалоз изгледа;
Па кад га сретнете да се уклоните,
од таквих дечака увек да бежите.

32.Реља у кујни

Што га ту видите,
то је мали Реља;
А што је диго, то је
грдна глава кеља.

Он се увек нађе
пре подне у кујни
да помогне мајци
и редуши ујни.

Да л' он за кељ мари,
то вам не знам касти,
знам да воли кобасице
печене на масти.

"Ал кад тога нема" -
тако мисли Реља -
"Ручати се мора,

па макар и кеља."

Јер ваља да знате:

Тај се јунак млади

ничега не боји -

само с боји глади.

33.Само умерено

Кад усекнеш мало свећу,

тад ћеш добит светлост већу

кад усекнеш здраво јако,

не гори никако.

34.Срда

Ја се често намрштим
и станем иза врата,
пак се срдим и срдим
по два, по три сата.

Питају ме и отац,
и тетка и мама
"Шта је теби, Евице?"
Ја не знам ни сама.

А кад чело разведрим
(то ме стане труда)
Онда питам сама себе:
"Што си била луда?"

35.Таши, таши

Таши, таши, танана,
ево једна грана,
а на грани јабука
као молована.

Долетеше птичица,
љуљнуше се грана,
отпадноше јабука,
дигнуше је Ана.

Таши, моја, па моја,
носи деда шебоја,
на шебоју шара,
то је бубамара.

Бубамара лепета,
не боји се детета,
на руку му слета
са шебоја цвета.

Таши, роде, па роде,
курјак бере јагоде,
кад набере доста,
молише га Коста,
да их све не помлави,
да и Насти остави,
а курјак це каз'ти:
"Како не бих Насти!"

Таши, таши, малена,
сукња ти је шарена,
кошуљица бела,
кума ти је донела,
коса ти је плава,
паметна ти глава,
а усташца замеђана
увек насмејана.

Таши, бела, дебела
сва су деца весела,

донео им чика,
из шуме лешника.
Јела би и Љуба,
али нема зуба,
зато јој је сека
узварила млека.

Таши, таши моје луче,
иде баба по унуче,
из далека прстом пружа
ено моја Ружа!

Таши, таши, Ружице,
нека бриде ручице,
знаш да воли баба Јела
кад су деца весела.

Таши, таши, Цвето,
моје чедо пето,
имаш четер брате,

сви питају за те.
Један пита Камо је?
Други вели Тамо је!
Трећи тражи Цвету
по беломе свету,
а четврти нађе милу
на мајчином крилу.

36. Велика девојка

Гле како је Јојка
велика девојка!
Ено јој је рука
стигла до јабука!

На то Јојка довикује
чисто мало љута:
"Та нисам ја велика,
ја сам подигнута!"

37. Веселје у рити

У рити је сјала
месечина блага,
јест, она је пала
као нова снага.

Просула се као
неко старо вино,
жаба рече патки
"Хајд да се веселимо!"

Те је лепе речи
и корњача чула,
и по њој се нека
радост разасула.

Па за часак тили
коло се ухвати
тако, моји драги,

весела вам мати!

Играју кроз трску,
играју кроз ситу
лепо је весеље,
лепо је у ритму.

Где се коло хвата,
знак је братске слоге,
кад заигра срце,
играјте и ноге!

38.Војска па војска

То је била војска
ко их боже, спари!
С гранама у руци
(Даклем граничари).

То је била сила,

да се чуди свет,
да је био јоште један,
било би их пет.

Ко у свакој војсци
што се зове јака,
било је коњаника,
било и пешака.

Сви се кочопере,
сваки се јуначи
ал непријатеља
нису могли наћи.

А да су их нашли
(тешко си га њима!),
више би их пало
него што их има.

Иде, војска, иде,

свуд јој лака прођа
најмањег су пустили
да им буде вођа.

Вођа им је пао,
јер је млађан сусто
али ништа зато,
он је опет усто.

39.Вредна Даринка

Зове ме да се играмо
другарица мала,
Бог и душа, ја бих јој се
радо одазвала.

Али не смем, не могу,
посо није шала.
Ја сам лутки хаљину
нову обећала.

40.Зека из јендека

Скочи зека из јендека,
па по снегу лако прти
за њим скочи други, трећи,
а за трећим и четврти.

По ћилиму белом скачу
један другом на кркачу
преметну се преко њушке,
ваљају се полеђушке.

Гуркају се у том трку,
ћушкају се у том хуку
ко их гледа не мож знати,
играју л се ил се туку.

Гледао их ловац стари,
пуцати му беше жао,
узе листак књиге беле,

па је зеке нацртао.

Зека, зека из јендека,
данаске си срећан био!
Данас ти је - деце ради -
стари ловац опростио.

41. Зима, зима, е па шта је

Хај напоље момак ко је,
тамо веје бели снег,
видиш онде навеј'о је
читав бедем, читав брег.

Зима, зима - е, па шта је,
ако ј' зима, није лав!
Зима, зима - па нека је,
не боји се ко је здрав!

А шта може зима мени,

шта ми може, шта ми сме?

Нек ми носић поцрвени,

ето то је, то је све!

Зима, зима - е, па шта је,

ако ј' зима, није лав!

Зима, зима - па нека је,

не боји се ко је здрав!

42. Жаба чита новине

Седи жаба сама

на листу локвања,

од жаркога сунца

штитом се заклања

Да новине чита

то вам слика каже

ал' не мож' да нађе

што јој очи траже.

Знате већ о чему
жабе бригу воде:
хоће ли се скоро
одселити роде.

43. Пера као доктор

"Господине докторе,
звала сам вас амо,
лутка ми је болесна,
гледајте је само.

Пипните јој образе,
пипните јој чело,
мени се бар чини,
ужасно је врело!"

Доктор седи укочен
са озбиљним миром,
пипа било луткино,
па дрма шеширом:

"Инфлуенца велика,
ал' умрети неће,
немојте је љубити

да на вас не пређе.

Лек ћу јој прописати,
прашак сваког сата,
уз то нек' је протрља
ваша баба Ната.

Лимунаду правите
у вел'ким чашама,
ако јој се не пије,
попићу ја с вама."

44. Како би то стајало

Како би то стајало
кад би човек зрео
наједаред сео
на дрвена хата -
па да се климата?

Како би то стајало
кад би стари дека
напио се млека
па завијен у јастучак -
преспавао ручак?

Како би то стајало

кад би место ђака
спремала се бака
да у школу пође -
међу децу дође?

Како би то стајало?
Погодит' је врло лако
стајало би исто тако
ко што стоји Кржљавићу Љуби -
цигара у зуби!

45.Купање

Ала је то дивота,
кад се ко окупа!
- што се не би купали,
вода није скупа.

Морамо се купати,
прљавштину стрести,
- нечистоћа навлачи
рђу и болести.

Зато ј' мајка спремила
воду, али млаку,
зато је окупала
свога малог Лаку.

А сад вели: "Цицу ми
пуштати не смете,
јер ће мислит' да је сир,
појешће ми дете!"

Куцову је слободно,
нек се заиграва,
он ће Лаку чувати
кад легне да спава.

А старији, Андрија,
он се већем свуко,
што га већ не купају,
чисто би се туко.

Чекај, чекај, Андрија,
док обришу Лаку,
ти ћеш онда добити
другу воду млаку.

Лака ће с' у колевци
топити од сласти,
а што буде сневао
неће ником касти.

46.Дете ии лептир

Дете

Лептирићу, шаренчићу,
ходи к мени амо!
Ево имам лепу ружу,
омириши само.

Лептир

Ја бих дошо, ал' се бојим
какве игле клете.
Стиснућеш ме, пробошћеш ме,
п' онда збогом, свете!

Дете

Нећу, лепко, нећу, лепко,
живота ми мога.
Само хоћу да избројим
кол'ко имаш нога.

Лептир

Е, па то ти могу казат'
и издаље малко:

лептир има шест ножица.
- А сад збогом, ранко!

47. Ала су то грдне муке ...

Ала су то грдне муке,
тако гледат' у јабуке!

Јабуре су тако близу,
само уста да загризу.
А лепе су, румене су,
а слатке су, медене су,
само руке да су дуже, -
кад би могле да се пруже!
Или да је трска кака
ил' удица и пецаљка, -
или ветар да насрља
па да коју докотрља.

Ала су то грдне муке,
тако гледат' у јабуке!

48. Патак и жабе

Ако сте докони
прочитајте ово:
патак украј बारे
држао је слово.

Слушале га жабе
велике и мале,
слатке су му речи
једва дочекале.

Говорио патак
о врлини мира
и да нико никог
не треба да дира.

Свако има права
да слободно живи,
не сме тлачит' оне
што му нису криви.

Слога, мир и љубав
благослов је прави,
зато нека нико
никога не гњави.

Слушале су жабе

ово красно слово,
кад патак ућута,
десило се ово:

Један жабац мали
поближе је стао, -
а патак га зграби,
па га прогутао.

Из овог се нешто
и научит' даде:
хуље лепо зборе,
ал' нитковски раде.

49. Мали филозоф

Љуљао се, љуљао
наш весели друже,
наједаред, - ето ти га,
прекину се уже.

Том колачу, верујте,
није се ни надо;
да је било мало више,
и већма би страдо.

Ал' он зато не плаче,
филозоф је прави,
седећ' мирно на земљи
чешка се по глави.

50. Мачак ид мишу у сватове

Женио се млади миш
у селу Шалали,
водили су девојку, -
мачка нису звали.

Мачак реко: "Чекајте
и госта незвана!"
У с'онице упрего
четири зекана.

Па појури сватовски
по том путу белом,
у паради највећој,
с породицом целом.

Али неко поручи
мишу брзојавом:
"Сакријте се, сватови,
не шал'те се главом!"

Мачак стиже прекасно, -
јер за часак тили
весели су сватови
сви у рупи били.

"Многа љета" - чуло се
све до зоре саме,
из местанца сигурног,
из рупице тамне.